

[Niels Frederiksen.]

at der paa hele det store Omraade, der er købt sammen, liggende borte fra anden Bebyggelse, ikke kan foretages en spredt Udstykning. Thi for at gøre disse Arealer udstykningstjenlige, krævedes der Vejanlæg, der tilsammen har kostet 300 000 Kr., og for at gøre dette Vejanlæg nyttebringende, har vi været nødt til at samle en Udstykning om dette Vejareal paa et Omraade, hvor Bebyggelse og Udstykning i øvrigt var umuligt. Man er nødt til at gøre: baade—og. I andre Egne i de sønderjydske Landsdele har vi købt Parceller og indrettet 1—2—3 nye Brug, efter som Forholdene talte derfor. Jeg maa altsaa svare paa det ærede Medlem Hr. Korsgaards Spørgsmaal med et ubetinget: Ja, vi har i vort Arbejde dernede paa alle Omraader taget Hensyn til de særlige Forhold, ogsaa i Indstillingen af den Pris, hvortil disse Arealer kan erhverves.

Dernæst vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at Forudsætningen for Loven og dennes Anvendelse paa de sønderjydske Landsdele efter Udvalgets Opfattelse maa være: baade—og. Jeg kan ikke nægte, at det er et Arbejde, der skal foretages med en Agtpaagivenhed og et Hensyn til alle i denne Sag interesserede. Besidderne dernede har jo stillet store Fordringer om at anvende de 10 Mill. Kr. til Opkøb af Jord paa Forskud, saaledes at Staten ligger med disse Arealer en Aarrække, thi alle erkender, at der ikke kan fremskaffes Ansøgninger i det Omfang, hvori der foreligger Tilbud om Jord. Dette kan lade sig gøre og bliver gjort af Udvalget i ret stor Maalestok, men enhver udstykningskyndig Mand vil jo ikke bestride, at det, at købe Arealer til Udstykning, hvis Anvendelse først skal finde Sted flere Aar frem i Tiden, er farligt, naar det ikke just gælder Græsningsarealer, thi saa kan det lade sig gøre. Men drejer det sig om Agermark, er det altid overordentlig farligt og overordentlig dyrt, hvad enten den skal ligge til Selvdrift for Statens Regning eller til Bortforpagtning til senere Aflevering af Brugerne. Enhver, der forstaar sig derpaa, ved, at det at faa et Stykke misrøgtet Jord, et Stykke Jord, der er udpint, for en Nybygger mange Gange betyder Ruin, inden han naar at faa Jorden i Orden.

Derfor er Forholdet dette, at vi altid har langt flere Arealer liggende dernede til Udstykning, end der til enhver Tid kan fremskaffes kvalificerede Ansøgere til. Det er efter min og det samlede Udvalgs Opfattelse nødvendigt ved Udstykning i de sønderjydske Landsdele at prøve paa at faa vel kva-

lificerede Ansøgere til Jorden. Der er naturligvis altid Ansøgere, men at imødekomme Ansøgere, der fuldkommen mangler økonomisk Støtte og Uddannelse, ukvalificerede Ansøgere, der intet har at tabe, men alt at vinde ved at rejse ned og prøve, vilde være at gøre de sønderjydske Landsdele en Bjørnetjeneste.

Alle disse Hensyn har vi indenfor Udvalget baade ved Indstilling af Ansøgere, Erhvervelse af Arealer og Udnyttelse af disse taget Hensyn til. Jeg tror derfor, at den Kritik, der er rejst, er rejst fra en Kant, hvor man burde gaa lidt varsomt med Dørene. Thi hvad er den største Hindring for, at vi kan faa Jorden til den rigtige Pris dernede? Det er den, at vi ikke kan faa Jordstykkerne ud af Pantet, fordi de er pantsat saa højt, at Kreditor ikke vil give Afkald paa Pantet mod at faa den Købesum, som vi vil give. Jeg kunde overfor den høje Rigsdag anføre adskillige Eksempler paa Kritik over, at vi ikke har købt Jordstykker, der ikke var til at købe, medmindre Kreditorerne skulde give Afkald paa deres Tilgodehavender, for at den Mand, der skulde overtage Jordstykket, skulde kunne faa det paa blot rimelige Vilkaar eller Statens Tab falde indenfor rimelige Grænser.

Jeg vil derfor gerne hævde, at Udvalget — og her taler jeg paa hele Udvalgets Vegne — er villigt til at parere enhver Ordre, som den høje Rigsdag og den høje Regering giver os om at tage de Hensyn, der kræves dernede, men saa maa Ordren være klar og tydelig: de 10 Mill. Kr. skal anvendes dernede som en Krisehjælp, som et Tilskud til Jordbesidderne, for at de kan faa deres Lodder ud af Pantet, hvad de ikke er i Stand til ved egen Hjælp. Vi er villige til at parere en hvilken som helst Ordre — det er jeg vis paa —, for vi er jo kun Udøvere af de Instruksler, vi faar herindefra. Men skal vi købe Jorden til Priser, som ikke medfører et Tab for Statskassen af over 40 pCt. af Købesummen — og jeg synes, vi har været højt nok oppe, naar vi har maattet gaa til Rigsdagen for at faa godkendt et Tab paa 40 pCt. af Købesummen, og som ikke er saa høj, at den kommende Bruger af den aldrig kan forrente den —, er vi nødt til at rette os efter den almindelige Handelsfremgangsmaade, som vi bruger i hele det øvrige Land.

Jeg skal til sidst blot sige til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at jeg er vis paa, at hele Jordlovsudvalget og specielt det sønderjydske Udvalg ikke tager let paa den Kritik, der kommer dernede fra. Vi forstaar, hvorfor den kommer, vi kender